

STARK, STACIA

Empire of blood / Stacia Stark ; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran. -
București : Bookzone, 2026-
vol.

ISBN 978-630-305-830-6

Vol. 1. : Noi, cei ce vom muri. - București : Bookzone, 2026. -

ISBN 978-630-305-821-4

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

STACIA STARK

NOI, CEI CE VOM MURI

EMPIRE OF BLOOD #1

Traducere din limba engleză de Dorina Tătăran

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

WE WHO WILL DIE

Copyright © 2025 by Bingeable Books LLC

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL UNU

Magnus face ca un măgar atunci când râde.

Se lasă pe spate în scaun de parcă ar fi pe un tron, gesticulând leneș spre o chelneriță să-i umple cupa, în timp ce își studiază cărțile. Ea îmi aruncă o privire ironică și vine de la bar cu o sticlă de vin în mână.

Chelnerița trebuie să-i servească pe ambii bărbați.

Eu trebuie să-l țin în viață pe unul dintre ei.

Așa se face că, în fiecare săptămână, stând exact în locul acesta, mă gândesc doar la banii pe care îi voi câștiga. Bani de care am disperată nevoie.

Căldura focului din vatra aflată în stânga mea face ca pleoapele să mi se îngreuneze de somn. Mă foiesc și-mi simt cizmele lipindu-se de podeaua cleioasă în timp ce mă forțez să rămân vigilentă. Am ales strategic locul. De aici pot vedea aproape toată taverna și, mai ales, ceasul atârnat deasupra barului.

Încă cincisprezece minute și voi fi strâns destui bani pentru o vizită la spițerie. Jumătatea de tonic pe care i-am lăsat-o lui Evren nu e suficientă să mă scape de grija care mă macină zi și noapte.

Magnus nu mai râde și aud mai multe oftaturi de ușurare din partea clienților de la mesele din apropiere. În stânga lui, Gaius îi face semn barmaniței să-i umple din nou cupa, iar ea își dă ochii peste cap când Magnus începe

iarăși să dea larg din mâini și într-o clipită răstoarnă cupa cu pumnul lui uriaș. Sigiliul de bronz al barmaniței i se luminează pe frunte, iar cupa se îndreaptă singură și vinul își inversează traiectoria, revărsându-se înapoi în ea.

Barmanița pare suficient de tânără încât să vadă această putere ca pe un cadou neașteptat pe care abia a început să-l desfacă.

Gaius își studiază cărțile, încruntând ușor din sprâncene. Când întinde mâna după băutură, îi zăresc cărțile.

Pas.

Dar nu o face. Oftez.

Cândva îmi plăcea acest joc. Îmi plăcea să fiu subestimată, delectându-mă cu felul în care puteam să fur grămezi de monede de la jucătorii care nu-mi cunoșteau reputația. Când am fost suficient de mare să mă așez la mesele din spate ale celor mai cunoscute taverna din Ghimpe, câștigam deja suficient ca să completez venitul modest al mamei mele.

O parte din mine încă tânjește după emoția pe care o simțeam când îmi studiam adversarul, păstrându-mi expresia cât mai neutră în timp ce-mi analizam cărțile... chiar dacă știam că asta atrăgea prea mult atenția asupra mea și nu aveam nevoie de asta.

Cel puțin cincizeci de oameni zăbovesc la mese lângă vin, bere și mâncare modestă. Mesele sunt înghesuite, obligând străinii să stea prea aproape unii de alții, ca să aibă loc. E o aglomerație obișnuită pentru ora asta des- tul de târzie și toți cei care sunt încă aici fie se relaxează după o zi lungă de muncă, fie stau până la închidere pen- tru că nu vor să se întoarcă acasă, unde îi așteaptă singurătatea.

Din spatele barului, Yorick îmi întâlnește privirea, capul lui chel arătând clar lipsa unui sigiliu. Clatin din cap. Ticălos încăpățânat! Oricât i-aș spune că n-ar trebui să-l mai lase pe Gaius să intre, el insistă că nu va alunga un

client care plătește. Este dificil pentru muritori să-și câș- tige traiul oriunde în acest oraș, iar Yorick știe asta mai bine ca oricine.

Într-una din zilele astea, colecția aia de vinuri alese de care e atât de mândru va sfârși împrăștiată pe podeaua de lemn zgâriată, împreună cu oglinda de pe peretele din spatele lui. Clienții care i-au fost fideli în ultimii zece ani își vor vedea seara distrusă, iar reputația lui se va spulbera odată cu vinul.

Mai arunc o privire la ceas. Zece minute.

La masă, Gaius încă nu a renunțat. Magnus are mâna mai bună. Își azvârle cărțile pe masă cu un rânjet, iar Gaius înjură.

Îmi întind gâtul. Dacă ar fi jucat mai inteligent, ar fi putut să câștige.

Gaius se încordează și se uită spre ușă. Toate simțu- rile mele intră în alertă maximă.

Când m-a angajat, am presupus că prezența mea era o modalitate de a-și etala atât bogăția, cât și sentimentul de importanță. În scurt timp, însă, am aflat că avea motive întemeiate să se teamă pentru viața lui. Dacă aș fi știut câți bărbați vor încerca să-l omoare pentru că s-a culcat cu soțiile lor sau i-a înșelat în afaceri, aș fi negociat o leafă mult mai mare.

Cel puțin aș fi *încercat* să negociez o leafă mai mare. Dar se pare că vorba aia despre săracii care nu-și permit să facă mofturi e cât se poate de adevărată.

Ochii mici și sclipitori ai lui Gaius sunt concentrați, iar corpul lui zvelt se încordează. Mâna îi alunecă sub par- tea mea de masă, în timp ce e atent la persoana care se îndreaptă spre noi. Bate ușor cu două degete pe coapsă.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap.

A insistat pentru acest mic semnal încă de la începu- tul relației noastre de afaceri. Se pare că să se uite la mine

ar însemna să-și recunoască frica. Iar asta e de neacceptat pentru Gaius.

Arunc o privire prin tavernă și mă opresc la bărbatul bine îmbrăcat care vine spre noi cu pași mari.

— Gaius Panthen, strigă bărbatul, iar cei prezenți se dau laoparte, lăsându-i cale liberă spre clientul meu.

E mai înalt decât Gaius, cu umerii lați și musculoși. I-aș da vreo șaizeci de ani, dar se mișcă cu ușurința unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr. Sigiliul argintiu i se întinde pe frunte până la mijlocul sprâncenelor.

Murmurele se întetesc la mesele din apropiere. În taverna lui Yorick, cei însemnați cu sigiliu se amestecă cu muritorii, dar nu vedem prea des un sigiliu argintiu formând jumătate de coroană.

Un însemnat cu sigiliu de bronz cu puterile recent trezite abia dacă poate stârni o adiere, doar cât să împrăștie frunzele de pe jos. Însă, pe măsură ce puterea îi crește, la fel se întâmplă și cu controlul asupra acelei puteri. Dacă are norocul să devină un încoronat cu bronz, același vânt poate smulge acoperișul unei case, cu un simplu gând.

Cei încoronați cu argint și aur sunt cu totul altceva. Cu o simplă mișcare din încheietură, un încoronat cu argint ar putea invoca un vârtej de vânt și ploaie, în timp ce un încoronat cu aur ar putea crea o tornadă suficient de puternică încât să distrugă un oraș întreg.

Un val uriaș de adrenalină îmi străbate fiecare nerv. Gaius renunță la orice încercare de a părea indiferent și mă privește cu ochi mari. Ai zice că cineva cu atâția dușmani a învățat să mânuiască o sabie până acum.

Traversez taverna cu pași mari, iar Gaius mă urmează.

— Orson Norcross, mormăie el.

Ochii lui Orson se ridică spre sigiliul meu și știu ce vede.

Potențial irosit.

Privirea lui alunecă cu dispreț de la mine spre Gaius.

— Tu.

Pumnii lui mari se strâng.

— Hm-hm.

Yorick rupe tăcerea așternută brusc, iar Orson își întoarce încet capul. Mâna lui Yorick tremură și arată spre afișul de pe peretele din dreapta lui.

Fără puteri.

Orson rânjește și face încă un pas spre noi, apropiindu-se atât de mult, încât îi simt izul de vin în respirație.

— Nu am nevoie să-mi folosesc puterile, răbufnește el. Aș prefera să-ți simt oasele rupându-se sub pumnii mei.

O mână mă lovește peste spate și mă împleticesc înainte. Gaius m-a *împins*. Lașul.

Orson rânjește spre mine.

— Dă-te laoparte.

— Știi că nu pot să fac asta.

Cel puțin nu în următoarele câteva minute. Dacă Orson ar fi ajuns doar puțin mai târziu, aș fi fost deja în drum spre spițerie.

Privirea lui alunecă rece peste mine, zăbovind pe mânerul sabiei de deasupra umărului meu și pe cuțitele legate de coapse și biceps.

— Știi cine ești, campioano.

Mă încordez. Nimeni altcineva din această tavernă nu mi s-ar adresa așa. Ei știu că nu trebuie s-o facă. Dar Orson ridică o sprânceană, așteptând răspunsul meu.

— Arvelle *este* o campioană, se laudă Gaius din spațele meu. Campioana *mea*. Și te va ucide dacă încerci să mă atingi.

Pe Gaius aş vrea să-l ucid. Visez zilnic să-mi înfig cuţitul adânc în gâtul lui. Din păcate, sărăcia şi disperarea merg mână în mână.

Orson mă studiază. O umbră de amuzament îi trece peste chip.

— Înţeleg cum stă treaba, zice el, întorcându-şi atenţia spre Gaius. Poate că nu am cum să te omor *acum*, dar pun pariu că micuţa ta *luptătoare* nu e lângă tine în fiecare minut al fiecărei zile.

E o promisiune sinistră în expresia lui.

— Mi-ai luat soţia şi o să te fac să suferi înainte să mori.

— Nu în seara asta, zic eu.

Încuviinţează din cap lent, fără să-şi ia privirea de la Gaius, care se ascunde şi mai mult în spatele meu.

— Nu, este de acord Orson. Nu în seara asta.

Iese furios din tavernă, clienţii împrăştiindu-se în urma lui.

Tăcerea domneşte până când vocea lui Yorick răsună prin tavernă.

— Muzică! porunceşte el şi cineva începe să cânte o melodie veselă chiar când ceasul de pe perete bate ora 4 dimineaţa.

În sfârşit.

Îmi iau sacul de sub masă.

— Nu poţi pleca.

Gaius mă prinde de braţ.

— Nu l-ai auzit? O să mă omoare!

— Din păcate, timpul nostru împreună s-a terminat în seara asta. Încearcă să nu mai faci pe nimeni să vrea să te omoare până ne vedem data viitoare.

Mâna lui se strânge.

— Dacă tu crezi că o să te plătesc...

Privirile noastre se întâlnesc şi culoarea îi dispare din obraji. Ştiu ce vede în pustietatea ochilor mei şi nu e ceva frumos. Încet, Gaius îmi dă drumul, îşi bagă mâna în mantie şi scoate o monedă de aur.

I-o smulg din palmă.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

Dacă nu va fi mort până atunci.

Cu moneda în mână, îmi strâng mantia în jurul umerilor şi ies în noaptea geroasă.

Luna plină atârnă pe cer deasupra mea, abia reuşind să străpungă vâlul dens de ceaţă. Această parte a oraşului nu este *cea mai rea*... dar e pe-aproape. La început i s-a spus Hotarul Ceţii, din cauza ceţii dense care se aşterne peste străzile de aici, învăluind totul într-un nor umed. Dar cu secole în urmă, un magistrat a zis la beţie despre zona asta că e ca un ghimpe în coastă. Şi aşa i-a rămas numele.

Iuţesc pasul pe străzile pavate, fiecare dintre ele tocită de vreme şi de mii de paşi în cizme. Memorasem labirintul derutant de alei şi scurtături încă dinainte să fiu destul de mare să-mi ştiu propriul nume. Ştiu în ce bordeluri le place celor încoronaţi cu sigilii să se strecoare prin intrări discrete. Ştiu prin ce taverna îşi pierd vremea vampirii cu interese mai întunecate. Şi ştiu pe ce străzi n-aş îndrăzni să merg fără să risc să mi se ia gâtul.

Un hohot de râs străbate noaptea, neaşteptat şi ascuţit. Lângă o fântână dărăpănată de la capătul străzii, câţiva tineri se iau peste picior unul pe altul, sigiliile strălucitoare de pe frunţile lor scaldându-le feţele în lumină.

O iau la dreapta, cu paşi măsuraţi şi fără grabă, cu capul sus. Doi străjeri ai oraşului traversează strada, cizmele lor de piele răsunând greu la fiecare pas. Lumina lunii se reflectă în coifurile de oţel întunecate, marcate cu emblema oraşului.

Pe platoșele de piele ale străjerilor este gravată aceeași emblemă, la fel și pe mânerele săbiilor scurte. Mantiile albastru-închis le trădează prezența în orice mulțime, iar panașul din păr de cal negru care iese din vârful coifurilor este de-a dreptul ridicol.

Nu sunt atât de nesăbuită încât să le atrag atenția. Străjerii nu patrulează prin Ghimpe ca să ne *protejeze*. Nu sunt aici să investigheze crimele recente sau să se asigure că negustorii pot să-și vadă de treabă fără să fie șantajați și storși de bani. De cele mai multe ori, *ei sunt* cei care își umplu buzunarele prin constrângere și intimidare.

Mă lipesc de zid și aștept să treacă.

În câteva clipe au dispărut și îmi văd de drum. Se aude o încăierare în stânga mea și arunc o privire spre alee. Doi bărbați și o femeie stau înghesuiți, cu corpurile aproape complet ascunse în umbră. Femeia scoate un geamăt slab, strângându-și obrajii în timp ce suge degetul unuia dintre bărbați. Venele îi strălucesc slab prin piele, de parcă e o hartă luminată, strălucirea lor având o frumusețe morbidă.

Glider. Euforia pe care o provoacă e de scurtă durată, dar e foarte popular în Ghimpe. Femeia închide ochii, cu gura întredeschisă de plăcere. Bărbatul își retrage degetul și zâmbește în timp ce ea se lasă în jos pe lângă zidul de piatră. Privirea lui se îndreaptă spre mine și își înfige degetul în pudra strânsă în palmă. Cu un rânet, ridică degetul și îmi face semn să mă alătur lui, glisterul sclipind ca o stea.

— Vrei să guști, frumoaso?

Cunosc prea bine euforia goală pe care o văd acum pe chipul femeii și simt un gust amar în gât. Mă întorc și continui să merg pe stradă, ignorând râsul sarcastic din spatele meu.

Ca de obicei, spițeria lui Perrin e deschisă. Și tot ca de obicei, înăuntru e cald și înăbușitor, în ciuda aerului

rece de afară. Intru, îmi desfac mantia și o salut din cap pe femeia în vârstă care stă lângă tejghea cu ochii grei de oboesală.

Când Perrin termină de măsurat o mână de boabe de somn pentru ea, femeia se întoarce să plece, iar eu mă apropiu de tejghea.

— Am nevoie de un tonic pentru plămâni, zic.

El face o grimasă, arătându-și dinții strâmbi și galbeni.

— Nu am. A venit cineva și le-a cumpărat pe ultimele trei azi-dimineață.

Mi se strânge stomacul. Acel *cineva* trebuie să fie cu adevărat disperat dacă cumpără atâtea tonice odată. Dar nu pot să-mi fac griji pentru nenorocirea lui. Am destule pe cap.

— Când primești altele?

— Următoarea livrare e abia peste trei zile.

Simt cum mi se scurge sângele din obraji. Perrin se sprijină de tejgheaua dintre noi și oftează, iar liniile aspre ale chipului i se îmblânzesc.

— Încearcă la Golinth. O să-ți ceară cu zece la sută mai mult, dar primește livrări de trei ori pe săptămână de la furnizorul lui. Sigur are.

— Mulțumesc.

Doar că la Golinth nu găsesc.

Și nici la următorul spițer, la cinci străzi spre vest.

Mă cuprinde panica. Cineva a cumpărat exact tonicele pentru plămâni de care are nevoie fratele meu.

Pe toate.

Aș fi auzit dacă în Ghimpe ar fi izbucnit o epidemie de boli pulmonare. Atunci cine ia toate tonicele? Și de ce?

Până ajung acasă, soarele se ridică încet deasupra orașului spre est, iar în jurul meu Ghimpele începe să prindă viață.

În cartierul acesta, familiile sunt înghesuite în insule, unele cu până la șapte etaje și până la cincizeci de locatari. Un apartament la parter este un lux pe care nu l-am luat niciodată ca pe ceva de la sine înțeles. Datorită tatălui mamei mele, am putut crește fără amenințarea evacuării.

Silueta familiară a casei noastre apare printre structurile haotice ale străzii. Ascunsă între două insule mai înalte, fațada este un amestec de piatră erodată și lemn, cu iederă agățată cu încăpățănare de crăpăturile din piatră, de parcă natura însăși ar încerca să țină clădirea laolaltă.

În spatele ușii din lemn de culoare închisă, fratele meu așteaptă tonicul pe care nu-l am.

Groaza mi se întinde în stomac. Până în acest moment, cel mai mare risc pentru viața lui Ev a fost situația noastră financiară precară. Am reușit să mă descurc cu asta – cu greu – acceptând cât mai multe slujbe cu putință. Dar fără tonic...

Evren va muri.

Mi se învârt capul, abia dacă mai pot să respir și aproape că nu-l observ pe bărbatul care stă rezemat de zidul casei mele, cu corpul pe jumătate ascuns în umbră. După aspectul paltonului elegant și al cizmelor lustruite, nu e din Ghimpe. Mi se ridică părul pe ceafă.

— Cine ești?

Zâmbește, arătându-și colții.

Vampir.

Un vampir bătrân și puternic, dacă e să mă iau după aura rece pe care o emană.

Tusea lui Evren răsună în acel început de zi, se aude chiar și prin obloanele lui din lemn.

Zâmbetul vampirului se lărgeste.

— Numele meu este Bran. Îl slujesc pe împărat.

Mi se strânge stomacul. În timp ce puterile celor însemnați cu sigiliu sunt vizibile și tangibile, vampirii stăpânesc nevăzutul. Își înfășoară umbrele în jurul propriilor mișcări, ca să le ascundă, creează iluzii care distorsionează realitatea și pot lovi fără să te atingă. Puterile lor se întind de la manipulări discrete, aproape imperceptibile, până la forme de control atât de copleșitoare, încât victimele ajung să se îndoiască de tot ceea ce credeau că știu.

Îmi schimb poziția, așezându-mă ferm între vampir și ușă. Bran nu poate intra decât dacă este invitat. Totuși, ar putea încerca să-mi ademenească frații afară.

— Și ce anume vrei, Bran?

Vampirul ridică o mână palidă, lăsând să se vadă două flacoane de sticlă cu un lichid de un violet intens. Mi se zbârlește fiecare fir de păr de pe corp.

Tonice pentru plămâni.

Abia mă stăpânesc să nu mă reped la el. Dar viteza mea nu se compară cu a lui, iar forța mea e neînsemnată. Și dacă Bran îl slujește cu adevărat pe împărat, e probabil chiar mai puternic decât am presupus inițial.

Zâmbește, obrații i se încrețesc, dar ochii îi sunt goi.

— Mi-am dat seama că am nevoie de priceperea ta.

— Nu am niciun fel de pricepere. Sunt doar o gardă de corp ocazională. Atât.

Ridică o sprânceană la tonul meu monoton.

— Și totuși, ai câștigat Nisipurile acum șase ani.

Vederea mi se încețoșează și abia mă abțin să nu întind mâna să mă sprijin de ușă.

Să câștigi Nisipurile este periculos. Am făcut-o oricum, pentru că n-am avut de ales. În felul ăsta, am anunțat public că sunt o ucigașă antrenată. Numele câștigătorilor sunt publice. Iar ucigașii sunt valoroși în acest imperiu.

Vampirul ne-a spionat. Știe exact de ce avem nevoie și el este cel care a cumpărat tonicele. Sunt sigură de asta.

Simt cum îmi amorfesc buzele.

— Trebuie să pleci.

Bran face un pas mai aproape, iar mintea mi se limește, pulsul mi se potolește. Poate că nu sunt în stare să-l ucid, dar pot să-l fac să sufere înainte să mor.

Rămâne nemișcat, ridicându-și încet mâinile în fața lui, de parcă aș fi un animal încolțit.

— Du la capăt probele din Sfâșiere și voi salva viața fratelui tău.

Din interiorul casei se aude din nou o tuse, ca și cum ar sublinia oferta vampirului.

— Nu mă interesează.

— Fratele tău e foarte bolnav. Abia îl ții în viață.

Mâna mi se strânge pe pumnal. Tipic pentru un vampir să descopere exact de ce am nevoie cel mai mult și apoi să mi-l ofere sub pretextul bunăvoinței. Nu e prima dată când cineva încearcă să mă mituiască să lupt. Dar nu s-a mai întâmplat de mulți ani. Și nimeni nu a încercat până acum să mă facă să-mi flutur sabia pentru împărat.

Să treci cu bine de Sfâșiere reprezintă poarta de intrare în Garda Praesidium, înființată pentru a-l proteja pe împărat, pe familia lui nemiloasă și Ordinul celor Însemnați cu Sigiliu.

Pentru a învinge în turneul numit Sfâșierea, gladiarii trebuie să pășească de trei ori în arena împăratului, în cadrul probelor cunoscute sub numele de *tria proeliis*. Eu n-aș supraviețui nici măcar primei confruntări. N-am mai luptat de șase ani. Nu mai sunt la fel de rapidă, iar glezna mea...

Scutur din cap, privindu-l pe vampirul din fața mea. Asta nu are nicio logică. Mii de oameni se antrenează zi și noapte pentru șansa de a fi unul dintre cei o sută de gladiarii care participă la Sfâșiere în fiecare sezon.

— Spune-mi ce vrei cu adevărat.

— Vei trece de Sfâșiere, apoi, când va veni momentul potrivit, vei uide pe cineva foarte important.

— Pe cine?

Ura strălucește în ochii lui Bran.

— Vallius Corvus.

Îmi scapă un hohot de râs. Asta trebuie să fie vreo glumă proastă a cuiva.

— Împăratul? Cel mai puternic și mai bine protejat om de pe acest continent?

— Te voi ajuta să îndeplinești această sarcină.

— Oh, atunci e în regulă, zic eu. Asta da plan.

El dă din cap scurt, apoi mijeste ochii.

— Sarcasm.

— Uite ce e. Nu sunt o asasină. Sunt sigură că tu cunoști mulți oameni mult mai calificați pentru o astfel de sarcină.

Zâmbește, dar privirea îi rămâne dură.

— Crede în tine și poți realiza aproape orice.

— Trebuie să-ți îmbunătățești discursul motivațional. Vrei să câștig Sfâșierea, să mă alătur Gărzii Praesidium și să-l ucid pe cel mai puternic om din această împărăție, în schimbul unui tonic pentru plămâni?

Mă privește încruntat.

— Desigur că nu. Luptă pentru împărat, uide-l când va veni momentul și nu numai că îți voi da aceste tonice, dar îți voi trimite fratele la vindecătorii din Nesonias.

Ridicându-și mâneca, Bran întinde brațul, arătându-și încheietura.

Două triunghiuri întrețesute. Sigiliul împăratului.

Pumnii mi se strâng involuntar și nu am nicio îndoielă că Bran a observat. Nesonias este singura șansă de vindecare a fratelui meu. De aceea fiecare mișcare pe care